

Válasz 20
VII

Eder Aranybácsi.

Legelőbb is ne vegye rossz néven, hogy ily papírra írok, de
 Tűz Mórny Ferenc főbíró úr, cynicus levelem tart
 finomabbat.

Kedves levelet vettem, s a criticát mint irodalmi mű-
 velre alkalmasítottá épen nem tartom túlszigorúnak
 s teljeseen megegyeztem vele, csupán némi rectificatio-
 val tartozom. Egy példánál a „szív és ész”-t annyira
 bebecsülöm, hogy csak feledékenységből kúlótem el, nem
 is a láram Aranybácsinál tárgyát vele tartani.
 A „határnál” ban pedig az aszót csak fogalomcsereből
 áll; tulajdonkép’ üszög lenne, mi sokkal inkább aszó,
 nance is, én ugyanis azt a láram kifejezni, hogy úgy ál-
 lol az egészségesen élő, mint beteges, (üszögös) búzafalán
 ép falán az élő, holott az aszót egy kúlón nővény.

A „horrában” a kritika másadik részét teljesen elfogadom,
hogy t. i. szerelmes ember maga sem hiszi hogy ledücsöt
valaha elhagyja; nem hogy éppen ledücsöt traktálja
ily tervvel; de a dolognak valóságát úgy hiszem mint,
den lépten nyomon láthatjuk.

— Most pedig következett egy nagyszerű vallomás.
En Aranybácsinalaron horácki intésként, hogy legalább
hiszt^{adit}élvemig ne tegyek semmit előre, hiszen megtartot,
Nami: s Gyulainak, a' liseróné, minden biztatásait
megvettem; de most hazajöve önkényt szőlőtan fel
hogy nem ál, de saját nevem alatti feltételekre, még
ittétem alatt, segíteni szíveskedjél. Odaim voltál:
Szerencsétlen betegségem, minden élvezetől, munká,
tól elfog, úgy hogy én teljes pangásra vagyok itélve;
fiatal vagyok, sennelfogra nemi inger, némi élet
némi

5
nem szellemi hebelorbai esdekel tetés nem em elre,
külhetetlenné szünteges, hogy kedélyem, mely, úgy sem
igen a csólos, elfasultságából vissza rugassa magát.
Hova fordultam volna e stimulanseit máshova
mint azon pályához melyet magaménak almodot és
magaménvá tenni töreksem, melynek életemet
szentelni akarom. Ehez ^{még} nem csak jelen lyránk de
leggyelesb előzőink érdetei, ösztönök bevalloin, nem
biztosság erejével állítottak el. É most
felelek rá, látta-e Gyulai verseimet vagy nem?
Gyulai a' Nép Lönnyébe ígért rögtön helyet egy
tölteményemnél, s é' vegre Velenczét is a' Katak
nál (csak eredet láta, a' többiek nem voltak képesek teremni) el,
vitték Keményhez, és is Velenczét vátkaladurhoz igazán,
dósnak látván, a' másikat választá' melyet egy kedélyes
erel

És ez jó hangra vesenek ítélni elég jó volt.
De utóbb politikai bibét látott benne, s Gyulai-
kal ízeni hogy üldöget neki tíz nap alatt néhány vés-
juthoz illő biztosabb öltömenyt. En üldötem hat nap
alatt (Körtük a Honvédat - ewige Lied -), de Gyulai minden
ígéretei mellett, sem ezen első, sem egy második fuda,
koróds levelemre nem felelt. Szerint fel kellett aron
tervvel hagyni hogyönt edes Aranybácsi véletlen közbe-
semmel meglepsem, mert felel hogy Gyulai lifecegi
sön, iróalmi atyám, li ugyanengem saját épire
minder, fáradsága mellett sem faraghatott, meghagyott
hogy ily fontos ügyben mással szegődtem hátta
megett. De én remélni akarom hogy megbocsát, sőt
anyira szomtken vaggol, hogy etennel felhívom Arany-
báciit, ha valami tiérsebb vállalatról hall, stives redjő
art nehem megírni, mert én elvetem a közhat'sáratatom
csak erősidé a lételemmel. *Alója is ten!*
sejtő's lamhangja
Tiszta domoloff